

За стъпките, младежите в неравностойно положение и пътеводителите

Помнете ги, нали? Джордж и Лени – единият пазеше другия да не направи някоя беля. И не че Лени не можеше да върши работа – просто имаше затруднения и трябваше да му се даде време и спокойни обяснения. А бели все ставаха. Лени просто обичаше меки и пухкави неща.

Ами, нещо такова. Възрастни (зрели, мъдри, знаещи, можещи и куп други хубави качества) помагат на младежи (уплашени, неориентирани, неопитни и все такива неприятни черти, които може да имаш) да се справят с всевъзможни трудности, които живота, или още по-гадното – училището, все скупчват пред теб. И не че младежите, израстнали без родители, не могат да се справят сами – просто не знаят много неща, които всички останали считат за елементарни и им трябва време, обяснения и малко помощ. Нашите доброволци-ментори им помагат да не направят някоя беля. А малки бели все стават. Младежите просто обичат да се забавляват и честичко забравят за срокове, ангажименти и други дреболии.

Как помагат нашите доброволци? Водят младежите стъпка по стъпка из необятния свят на уроците, избора на специалност, кандидатстването, търсенето на работа, справянето с всички документи, квартири и други подобни. Прилича малко на онова така популярно сватбарско хоро – три напред, една назад. Чертаете цел, правите крачка към нея, попълвате заедно документите, изпращате ги, после все нещо се случва, все изниква някоя „спешна работа“, някой срок е пропуснат и се връщате назад. После пак с голям мерак напред и все така, докато постигнете целта. Възрастните се виждат с младежите, говорят си за трудностите, които вторите срещат, как да ги преодолеят, какви може да са последиците. Възрастните споделят опит, знания, умения. Възрастните насочват към поставянето на цел. И после побутват младежите по стръмния път към изпълнението ѝ.

И ако всеки галактически стопаджия има нужда от хавлия и пътеводител, то всеки младеж, излизащ от институция, има нужда от ментор и воля. За менторите отговаряме ние. Те са мъдри и опитни като магьосника Гандалф, справяли са се с трудности като Робинзон Крузо, запазили са нещо детско като Питър Пан и са безкрайно търпеливи. И най-важното – истински земни хора са. Те не дават пари, а съвети, време и внимание. А времето и вниманието са скъпи стоки.

Това е нашата мисия: помагаме там, където институциите спират, защото младежите в неравностойно положение са вече големи и зрели (а се оказва, че много от тях дори не са разбрали, че токът и водата се плащат). Помагаме чрез доброволци, които искат да дадат нещо на хора, имали по-малко късмет. Важно е, защото всеки би трябвало да може да е самостоятелен голям човек, да развива уменията си. С по-прости думи (и до тук с литературния език) да завърши училище като всички деца, да си намери жилище като всички самостоятелни хора, да се справи с търсенето на работа като всички големи.